

7

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Prosím vás s pokorou a důvěrou,
abyste Kristu dovolovali
promlouvat k člověku.
Jenom on má slova věčného života,
ano, věčného života!“*

Jan Pavel II.

Úvodní slovo

O Velikonoční vigílii letos díky nařízení vrchnosti poskočí naše hodinky o hodinu vpřed. Kouzlem nechtěného v tom lze spatřit výmluvnou symboliku.

I náš čas – čas „duchovní“, čas spásy – takto poskočí vpřed, a to ne o pouhou hodinu, ani o jednu noc, ale hned o celou epochu. Náš život dosud žitý pod vládou hříchu a smrti přejde pod znamení vykoupení a věčného života.

A tak se budeme moci radovat z toho, jak jsme my, křesťané, v předstihu před ostatním světem. Zatímco on s časem hýbe jen velmi nepatrně – a navíc ještě co nejdřív nadežene, o půlrok později zase ztratí – my vkročíme rovnou do nového času naší spásy. A odtud už není důvod hříchem se vracet zpět!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **V měsíci dubnu vyprší funkční období farní rady** (byla zvolena před dvěma roky a její první funkční období bylo „zkušební“, nyní bude zvolena na čtyři roky). Proto je třeba připravit volby nové farní rady, které se uskuteční po Velikonocích. Prvním krokem je shromáždění tzv. nominací. V tomto čísle Tomáška naleznete lístek, který lze použít k navržení vámi nominovaného kandidáta. Pro volby do farní rady můžete navrhnout kteréhokoliv farníka (jednoho i více) staršího 18 let. Za farníka je považován každý, kdo se pravidelně zúčastňuje bohoslužeb v kostele sv. Tomáše. Návrhy lze odevzdat pouze na lístku otištěném v tomto čísle Tomáška do schránky v sakristii nejpozději do neděle 7. dubna 2002 večer (kdykoli před či po mši). Lístek není třeba podepisovat.

Naléhavá prosba na závěr: Prosíme, abyste se alespoň předběžně ujistili, že vámi navrhovaný farník bude ochoten ve volbách kandidovat, jinak pouze přidáváte zbytečnou práci těm, kteří volby budou připravovat a kteří musí každou nominaci ověřit. Snad ani není nutné dodávat, že legraci si lze z kamaráda udělat i jiným a méně pracným způsobem.

• **Velmi děkujeme všem ochotným a pracovitým**, kteří přišli pomoci s předvelikonočním úklidem kostela minulou sobotu. Jejich příspěvek k spoluvytváření farního společenství je tím cennější, čím je dnes již vzácnější a nenápadnější.

Bylo nám jak v nebi

úklid v sobotu 16. 3.

A to nejen těm, kteří ometali sochy svatých a buclaté andílky, ale i všem ostatním, když jsme na chvíli přerušili drhnutí lavic, umývání vchodových skleněných ploch i mříží a zasedli k čaji a vánočce. Paní Turečková, která celý sobotní úklid moudře dirigovala, nezapomněla že při práci, zpěvu a hloupých nápadech řádně vytráví. (Keprník delší dobu hledal éterickou bytost, ale při pohledu na mě zkonstatoval, že taková tu není, a vylezl sám na skleněné čtverce nad zádveřím – že je bytost mu nikdo neupíráme, ale ten éter měl asi v lahvičce v kapse.)

Sešla se tu prima parta a já si náhle uvědomila, že se všichni známe – ze spolča, ze sboru, ze skautu. Nebylo nás však ani deset a nazítří při nedělní mši mi v přeplněném kostele blesklo hlavou: kolik se nás asi sejde na předvánoční výzdobu? Nebo budou opět jen negativní ohlasy, že byla nedostatečná?

– s –

Světlušky zvou na tábor

Dívčí skautský oddíl Severky zve mezi sebe na tábor na doplnění počtu světlušek děvčata 7-10 let z farnosti sv. Tomáše. Tábor světlušek se uskuteční od 14. do 23. července v Jeníkově u Hlinska (Hlinsko v Čechách). Bydlet budeme v malém domku na kraji vesnice, hned vedle lesa, v pěkném prostředí Vysočiny. Kromě toho, že hrajeme spousty her, poznáváme něco nového o přírodě, chodíme na výlety, zpíváme nejen u táboráku, hrajeme divadlo... provází nás celým naším táborem dobrodružná a napínavá etapová hra! Cena tábora je 1100 Kč.

Na nové kamarádky se těší světlušky a jejich vedení.

Více informací o táboře Vám za vedení světlušek rády podají:

Veronika Lyková-Zulajda

tel.: 49 24 71 20 a

Marta Motáčková-Ještěrka

tel.: 48 21 98 47.

Přečetli jsme za vás ...

... tentokrát z farní pošty

Pozdrav z Rovaniemi, 17. 2. 2002

Milí Fíci všeho druhu,
pozdrav z polárního kruhu
posílají Gao s Jirkou
svítky si přitom sirkou
v skromném iglú stuleni
při polévce tulení.

Venku mrzne, praští bory,
sobi táhnou za obzory.
Zvenku se sem zvuky linů,
vytí vlků, jekot Finů,
opilí jsou jako Dáni,
kterak dámy, tak i páni.

My však bdíme na modlení,
pití – to pro nás již není.
A tak končíme náš výklad,
berte si z nás, Fíci, příklad.
Vaši Gaossed s Jirkou

Tajný dodatek pro pana faráře:

Milý otče Sáhibe, tohle s vámi zahýbe:

V téhle zemi širých plání
jsou skoro jen luteráni.
V knihách moudrých se též praví,
že je zde i pravoslaví.
Katolíci jsou však pouze
zde jen čtyři – jaká nouze!
Kněz sem jezdí, otče milý,
z města Oulu 200 mílí.
Proto mší zde není více
nežli jedna do měsíce.
Zbylé týdny v Božím jménu
chodím pěstít ekuménu.
Zdravíme otce Beneše
– a to je konec depeše.

Soustředění Jolly Singers

aneb

Už jsme zase zdraví!

„Víš, já toho mám teď tolik,“ byla běžná odpověď na mou otázku, zda by dotyčný nenapsal pár vět o soustředění. Jeden člen sboru se dokonce obával, že by jeho nedokonalý příspěvek mohl snížit vysokou úroveň článků v „Tomáškoví“, a tak mi nezbývá než učinit totéž sama.

Předvelikonoční soustředění s nácvi-
kem Mozartovy mše in C (Spatzenmesse)
se konalo v Dědicích u Vyškova. Všichni
jsme se (jako obvykle) důkladně vyřádili –
myslím pouze členy sboru a bacily, neboť
W. A. Mozart a K. Gottwald se nepřipojili
a snad to tak bylo lepší.

Ještě v pátek proběhla zkouška od
19.30 do 21.30 hod, po níž jsme se vy-
dali do zasněžených dálav hledat fotbalové
hřiště – bílou to pláň, kde upadnout bylo
příjemné osvěžení. Mladší generace pak
hovořila něco o romantické procházce, ale
jelikož můj muž už dávno spal spánkem
spravedlivých, ponechala jsem romantiku
-náctiletým a vklouzla do spacáku.

V sobotu by jistě „řádil“ i Mo-
zart, kdyby byl přítomen na takřka ce-
lodenní zkoušce. Takto se však pomalu
začalo projevovat řádění bacilů a jednot-
liví členové postupně zdokonalovali svůj
image šátkem kolem krku. Celková bi-
lance: z cca 35 zúčastněných onemocnělo
chřipkou 18 zpěváčků a jedno 2-leté dítě,
bez ohledu na to, kdo hrál noční fotbálek
nebo se při sobotním zápase zcela obalil
bahnem (sníh do rána roztál).

Nicméně něco jsme se přeci jen
naučili, a i když vás nechceme zbytečně
strašit, mnozí to pravděpodobně brzy
uslyší.

– s –

Všimli jste si?

Všimli jste si, že k nám do farnosti přišel nový kostelník? Pokud ještě ne, tak se pozorně podívejte, určitě ho při nějaké mši zahlédnete! Pro ty z vás, kteří jsou netrpěliví a nedočkaví, můžeme prozradit, že se jmenuje Luděk Praus. Pokud chcete vědět více, čtěte pozorně Tomáška, protože je docela možné, že v některém z dalších čísel by se mohl objevit nepochybně velmi zajímavý rozhovor ...

Držme mu v jeho práci palce a nezapomeňme i na nějakou tu modlitbu, protože kdo jiný než on by mohl říci, že má práce *jak na kostele!*?

redakce

Slovo nemocným

Bděte, protože neznáte den ani hodinu.

Mt 25,13

V těchto dnech vrcholí doba postní, ve které se připravujeme na oslavu utrpení a zmrtvýchvstání Krista Pána. Tato doba má velmi vážný ráz, který je zdůrazňován v liturgii obsahem modliteb, úryvků Písma svatého a strohostí výzdoby liturgického prostoru. Celé období nás vybízí k zamyšlení nad naším životem, nad jeho náplní a nad časovou omezeností. Opakovaně je nám připomínána odpovědnost za všechno, co ve svém životě řekneme a uděláme. Od chvíle, kdy jsme se narodili, už jsme odsouzení k smrti. Svátý Augustin tuto myšlenku pronesl a podle ní se snažil prožívat svůj život. Stále si byl vědom plné odpovědnosti před Bohem za všechno, co bylo náplní jeho života.

Když uvažujeme o tom, že i náš život jednou skončí, máme naprostou jistotu, že se to stane, ale současně si uvědomujeme, že nevíme, kdy to bude a za jakých okolností. To nás má vést k rozhodnutí žít tak, aby zhodnocení našeho života Kristem ve chvíli soudu pro nás dopadlo co nejlépe, protože na tom záleží náš život věčný. Když si uvědomíme, kolik je na světě miliard lidí, vyplývá z toho, že v každé minutě jich odcházejí ze světa tisíce, a mnozí z nich zcela nečekaně a náhle. Možná, že

neměli čas se zamyslet a uvědomit si, co vlastně v té chvíli prožívají.

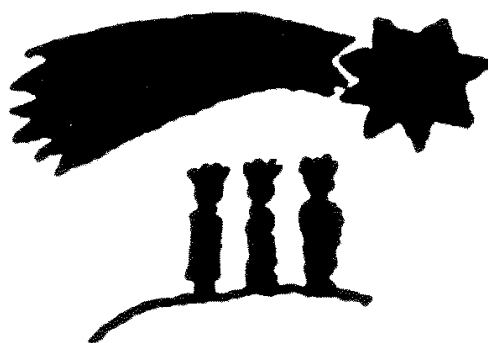
Církev si je vědoma toho, že záleží na tom, v jakém stavu bude člověk ve chvíli, kdy jeho pozemský život bude končit, a proto nás v postní době vybízí ke zhodnocení našeho dosavadního života. Každý, kdo hodnotí svůj život poctivě, v něm nachází nedostatky a chyby, které udělal zbytečně, někdy z nerozvážnosti, jindy z pohodlnosti anebo nedbalosti. Dokud člověk žije, má možnost všechno napravit a odčinit. Nemá však tuto změnu života odkládat do budoucnosti, protože nezná délku svého života a ani fyzický a psychický stav, ve kterém potom bude. Je velkým Božím darem, když je člověk stále připraven na setkání s Bohem. Dává mu to pokoj v duši, opravdovou radost a také to podporuje jeho úsilí žít co nejlépe.

Církev nás nechce strašit a naplňovat naši duši úzkostí z budoucnosti, ale chce nás přivést k odpovědnému přístupu k životu. Ona nás k tomu nejen vybízí a ukazuje cestu, ale dává nám ve svátostech i potřebné síly, abychom byli schopni prožívat život ve shodě s Boží vůlí a plnit poslání, které nám bylo pro tento život svěřeno. Věříme, že Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni, a proto dává každému všechno, co potřebuje, aby byl schopen věčného života dosáhnout. Nikdo není vyloučen z Boží lásky a jen On umí spravedlivě posoudit, jakou hodnotu má život každého člověka. Při hodnocení našeho života spoléháme hlavně na Boží milosrdenství.

Čím budeme lépe využívat všeho, co máme a snažit se prožít život dobře, tím víc pomoci od Boha dostaneme.

O. Josef Šik

Z farní charity

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Brněnská diecézní charita děkuje všem, kdo se v rámci brněnské diecéze zapojili do celostátní akce *Tříkrálová sbírka*, která probíhala od 3. do 8. 1. 2002, všem dobrovolným koledníkům, bez nichž by nebylo možno tuto akci uskutečnit, a všem dárcům, kteří svými příspěvky pomohli těm nejpotřebnějším.

V brněnské diecézi bylo zapojeno 165 skupinek, s jejichž pomocí byla vybrána částka 648 132, 90 Kč. Průměr na jednu kasičku byl cca 3 900 Kč.

70% celkového výtěžku – tj. **453 693 Kč** – bude využito na záměry některých projektů Oblastní charity Brno. **30%** celkového výtěžku – tj. **194 439,90 Kč** – bude

použito na humanitární účely poskytované
ČKCH.

ZÁMĚRY OBLASTNÍ CHARITY BRNO
NA VYUŽITÍ PROSTŘEDKŮ ZÍSKANÝCH
TKS 2002:

1. Denní a přechodný pobyt – zařízení pro seniory – výměna oken a zateplení objektu
2. Dobrovolnické centrum při Oblastní charitě Brno
3. Domov pokojného stáří Kamenná – rekonstrukce výtahu
4. Effeta pro lidi s mentálním postižením a autismem – pořízení nového mikrobusu pro svozovou službu
5. CHOPS, Denní centrum pro lidi bez domova – oprava střechy
6. Chráněné bydlení sv. Michaela – do-
datečný příspěvek na rekonstrukci
7. ŘKF u kostela Nanebevzetí P. Marie – provozní náklady dětského domu Zábřdovice

Podrobnější výsledky najdete na:

www.charitabrno.cz

Oblastní charita Brno,

Joštova 4,

602 00 Brno,

tel. 05/42 21 10 33

V Brně dne 12. 2. 2002

*Za Oblastní charitu Brno
vypracovala Jana Zárubová*

VÝTĚŽEK TKS 2002

ÚMČ	kasiček	Kč
Babice nad Sv.	4	9.518,-
Bílovice nad Sv.	12	28.301,10
Rozdrojovice	2	11.761,10
Kníníčky	3	10.322,30
Vranov u Brna	6	12.317,50
Šebrov	3	7.534,60
Lelekovice	8	25.332,60
Česká	4	11.775,-
Troubsko	7	39.117,-
Bosonohy	1	6.415,-
Líšeň	8	14.457,-
Tuřany	4	13.217,70
Komárov	7	13.071,80
Zábřdovice	5	7.592,30
Komín	14	52.912,40
Jundrov	4	21.461,80
Bystrc	7	30.734,60
Slatina	5	14.707,70
Lesná + Soběšice	12	80.155,10
Útěchov	2	6.831,50
Židenice	7	30.087,10
Královo Pole	3	5.020,30
Řečkovice	6	14.838,10
Žebětín	2	4.959,30
Brno-město	38	134.746,50
Jehnice	3	10.318,30
Černovice	3	27.067,10
Černá Pole	1	3.560,10
celkem	179	648.132,90

Expedice 2001

Sýrie (3)

Další den jsme se věnovali důkladné přípravě na další, 36 hodin dlouhou jízdu do Jerevanu. Ráno jsme vyspávali a pak se procházeli po městě. Odpoledne vyrazila naše výprava, nyní již v počtu 4, na otogar (= ÚAN Istanbul). V kanceláři jsme kvůli odjezdu autobusu měli být v 5 hodin odpoledne, přišli jsme však o něco dříve. Z hlavního terminálu nás odvezli dolmušem na nádraží v oblasti Aksarai – Yusufpasa (rád upřesním, pravděpodobný název nádraží je ULUSLAR ARASI), ze kterého odjíždí autobusy do Arménie, Gruzie a Azerbajdžánu. Tam nám ukázali náš autobus. Celá zadní část byla zaskládána krabicemi s towarem, což omezilo počet míst na polovinu, zato zcela jistě zvýšilo rentabilitu linky. Jeden z poskoků nás poslal na procházku s tím, že máme přijít v 8, a že když přijdeme o půl deváté, tak že se nic nestane. A měl pravdu. Nic se nestalo. Ani v devět, ani v deset. Nakonec, po několikerém falešném vzbuzení naděje, odjíždíme ještě před půlnocí.

V našem případě se autobus rozjel vstříc neznámým a nevyzpytatelným hraničářům rozpadlého sovětského impéria. Turecko a Arménie spolu sice sousedí, ale nemají spolu otevřený ani jeden přechod, protože se nemají rádi; přinejmenším od počátku minulého století, kdy Turci povraždili asi 2 miliony

Arměnců. Kdo chce jet z Turecka do Arménie, musí cestovat tranzitem přes Gruzii. Druhý den ráno, někde na zastávce v půli Turecka, se k nám přitočil řidičův poskok a začal vykládat něco o penězích na hranici. Odbyli jsme ho tím, že jsme mu ukázali svá gruzínská víza a tím považovali věc za vyřízenou. Poskok si dal pauza a pak spustil znovu. Po chvíli jsme pochopili, že chce za každého z nás 35 USD, prý jako úplatek na hranici. Svůj požadavek podporoval tvrzením, že muži v uniformách jsou bandité, čemuž jsme rádi a ochotně uvěřili. Chtít takový úplatek za průjezd hranicí, to je krádež za bílého dne. Gruzínci zřejmě v souvislosti s průběhem Svatého roku v Arménii vycítili příležitost a rozhodli se zbohatnout na potenciálních turistech. Okrádání, které mělo vždy zlaté dno, se z ilegálního prostředí přesídlilo do pohraniční budky a převléklo z hadrů do uniforem. Chvíli jsme se s obsluhou autobusu dohadovali, ale když bylo jasné, že nesleví, rozhodli jsme se vystoupit a zvolit náhradní program. Nechali jsme se vysadit v Trabzonu a přemýšleli co dál. Vzhledem k tomu, že nastal večer, bylo prvním úkolem najít hotel. Začel jsem se do průvodce a zjistil, že v Trabzonu splývá pojem hotel s pojmem bordel. Turistovi, který by snad chtěl v noci spát, doporučoval průvodce přesun do blízkého města Rize a jeho hotelů, ve kterých není tak rušno. Učinili jsme tak, a nebylo to špatné. Hotel byl hezký, kachlíková koupelna zářila čistotou, a

na ráno byla přislíbena snídaně. Zatímco se jednotliví členové výpravy myli, byl vytvořen náhradní plán akce na dalších 14 dní, které zbývaly do Keprníkova příletu do syrského Damašku, kde se měl spojit s naší výpravou. Rozhodli jsme se projít si pohoří Kačkar, táhnoucí se podél pobřeží nad Trabzonem, a objet východní část Turecka. Já jsem zjistil, že v průvodci uvádí několik církevních staveb z arménského období, a v záchvatu monastýrismu, vzniklého upuštěním od návštěvy Arménie, jsem navrhl navštívit oblast v okolí města Yusufeli, kde se tyto pamětihodnosti nalézaly, a staré město Ani na turecko-arménské hranici. Obojí bylo kolektivem uznáno jako důstojná náhrada za neuskutečněnou cestu Arménií.

Ráno jsme vyrazili do hor. Místní vydřiduch, který nás slíbil odvézt přímo do vesnice Ayder vysoko v horách, nás ještě na pobřeží prodal jinému vydřiduchovi, se kterým se podělil o peníze, které jsme mu zaplatili. Jeli jsme tady s přestupem, kterému jsme se chtěli vyhnout. Náš nový šofér se nás ještě pokusil trochu obrát a mluvil o nějaké částce, ale my jsme dělali, že mu nerozumíme, a dívali se

z okna. Znechuceni z přístupu místních dopravců kochali jsme se okolní krajinou. Jak se píše v průvodci, v okolí Trabzonu se soustřeďuje většina tureckých čajovníkových plantáží, což je tvrzení pravdivé a na první pohled patrné. Nízké zelené keříky vytvářející dojem zvlněného moře zde zabírají většinu půdy. Teplé a vlhké ponebí na pobřeží Černého moře je pro čajovníky ideální. Jak stoupá dolmuš do hor, ubývá čajovníků a přibývá dešťových kapek na předním skle, což mě zneklidňovalo, protože na cestu jsem si nebral pláštěnku. V Arménii by totiž byla zbytečná. Žirafa mi nabídla pláštěnku na jedno použití, za což jsem byl vděčný a vyjádřil jsem naději, že její použití nebude zapotřebí.

V průvodci je napsáno, že kolem cesty je několik pitoreskních mostů. Poté co jsme dorazili do Ayder, začali jsme se shánět po nějaké mapě místních hor. V průvodci byl jen jeden odstaveček, který se obecně vyjadřoval o krásách pohoří a končil odkazem na jinou knihu téhož nakladatelství. Jediné, co se nám podařilo sehnat, byl ručně malovaný plánec místního majitele čajovny, podle kterého jsme měli dojít do Kavramu, vesnice obývané jen v létě, kde začíná vlastní nástup do hor. Rozhodli jsme se dojít tam pěšky, protože cena nabízeného odvozu nebyla ani lidová, ani přátelská; byla spíše dobrou motivací pro pěší výstup. Po několika krocích se vedle nás objevila zvolna se pohybující dodávka, jejíž řidič nás chtěl ještě trochu pobavit svými cenovými požadavky.

My jsme mlčky stoupali, zatímco cena klesala, a asi po třiceti metrech se ocitla na úrovni, kterou jsme byli ochotni zaplatit. Nasedli jsme a jeli. Úzká asfaltka přešla v lesní cestu, která byla čím dál tím horší. Velké výmoly se střídaly s ještě většími kameny tak šikovně, že jsme si mohli připadat jako při plavbě na moři, nebýt strmého srázu pod námi a nad námi. Do hlubokého údolí, v jehož svahu cesta vedla, se naskýtal krásný pohled zejména v zatáčkách a v okamžicích, kdy se náš mikrobus vyhýbal jinému. Náš šofér řídil s bravurou, kterou podporoval doušky z láhve neznámého obsahu. I přes tuto podporu se na konci cesty už moc neusmíval, zvláště poté, co jsme odmítli vystoupit v mlze na jakési odbočce a trvali na dokončení cesty v Kavramu. Když vozidlo dojelo nahoru, shodli jsme se, že za tu cenu to stálo, a s chutí jsme konstatovali, že na nás konečně nějaký vydríduch prodělal. Vydríduch však mezitím nelenil a s úspěchem nabídl své služby skupině, co chtěla jet dolů.

V Kavramu proběhl další pokus sehnat nějakou mapu místních hor, protože nám bylo trapné bloudit v horách bez mapy, vždyť to umí každý. My jsme chtěli zabloudit pěkně podle mapy a proto jsme ji sháněli s největším možným nasazením. Klokan objevil čajovnu s několika dědy hrajícími karty a mapou pověšenou na zdi. Prozkoumali jsem si ji s nejasným pocitem, že zapůjčení této mapy by se neobešlo bez komplikací, a odešli. Samotná mapa nebyla zrovna názorná a

tak jsme vyrazili údolím vzhůru podél proudu bystřiny, což byl jediný možný směr, a doufali v zákrok neviditelné ruky prozřetelnosti. Bylo zamračené pozdní odpoledne, když jsme se utábořili na místě, odkud už nebyla vidět vesnice a vychutnávali horské ticho.

V údolí však byl docela čilý provoz. Nejdřív šel okolo stařík, který se nám nabízel jako průvodce už v Kavramu. Na chvíli se usadil a sledoval naše počínání. Mezitím přišel jiný stařík s oslem, se kterým chodil pravidelně stezkou přes hřeben z druhé strany údolí. Klokan si ho bez rozmyslu vyfotil a pak byl překvapen, že po něm děda něco chce. Děda chtěl ochutnat pravou emerickou Coca-colu, z níž jsme bohužel měli jen prázdnou láhev s červenou nálepkou. Klokan to vyřešil tak, že mu rozpustil trochu rozpustného nápoje značky Tang. Děda si pak jistě v duchu říkal: „Co na tom ti Západáci mají?“, nahlas však neřekl nic a čekal, jestli z toho focení ještě něco nekápne. Nekápl.

Poté, co odešli staříci i s oslem, jsme začali dělat večeri. Já jsem začal otvírat masovou konzervu, jejíž obsah nějak zjistil, že cestuje do teplých krajů a dral se ven jak o závod, aby z toho něco měl. Výsledkem byla moje košile postříkaná cizí vlastní šťávou. Zatímco jsem se v ledově studené horské bystřině pokoušel namydřit košili, prošla kolem našeho tábora skupina Turků – horolezců, vedená velmi sugestivně vyhlížejícím mužem, na kterém bylo jasně patrné, že do hor chodí často.

Strhaná tvář svědčila o tom, že plastická operace byla podstoupena nikoliv z důvodů estetických, ale praktických, a kalný zrak nebyl důsledkem nadměrného holdování alkoholu, ale částečné slepoty. Muž byl podle vlastních slov téměř slepý, přesto ho to táhlo do hor. Byla to pro něj existenční nutnost, byl s horami spojený. Nebylo však jasné, co tam táhne zbytek skupiny. Ten měl, pravda, mapu. Byla ilustrovaná a na místě Kačkaru byl stylizovaný obrázek hory a nápis Mt. Kačkar, obojí vyvedeno zručnou rukou dítěte zajiště mladšího osmi let. Sami Turci tušili, že to asi není to pravé, ale říkali, že cestu zná průvodce, a ukazovali na toho slepého. Popřáli jsme jim tedy šťastnou cestu a pokračovali ve vaření a praní.

Večer ještě několikrát prošel kolem tábora horský průvodce v důchodu a sháněl krávy, které se dosud nevrátily z pastvy. Vzpomněl jsem si na slova písně „... přes kemp, kde ležíme jak kytky zvadlé, stádo se přehnal divokejch krav...“ a doufal, že místní krávy mají mravy jiné, lepší. V noci mě vzbudilo jen cinkání kravských zvonců, což, jak jistě uznáte, je únosnější, než být vzbuzen kravským kopytem.

Ráno bylo zamračeno, ale mraky se velmi rychle protrhaly a z mlh vstal jasný den. Horské slunce začalo pálit a košile mi uschla během půlhodiny. Všichni jsme se důkladně namazali a vyrazili vzhůru údolím ke kamenné moréně na jeho konci, kde mělo být rozhodnuto, kudy dál. Zpočátku jsme se drželi kamenných

mužiků, vyznačujících oslovskou stezku. Když jsme je ztratili, drželi jsme alespoň směr. Slunce připalovalo, horské louky pokryté spoustou květin voněly a bystrina, vytékající z kamenné hradby na konci údolí, řvala, přestože k tomu neměla žádný rozumný důvod. Žirafa, která ten den nikam nespěchala, ovlivňovala tempo našeho pelotonu z poslední příčky. Koala a já jsme kráčeli na čele a Klokan váhal, zda se dnes od něj očekává sportovní výkon anebo solidární gesto. V horském údolí bylo kromě květin také nezvykle mnoho bzikavek krásnooček, známých a populárních spíše pod názvem hovado. Také tam rostla pažitka, kterou Žirafa trhala, aby nám zpestřila jídelníček.

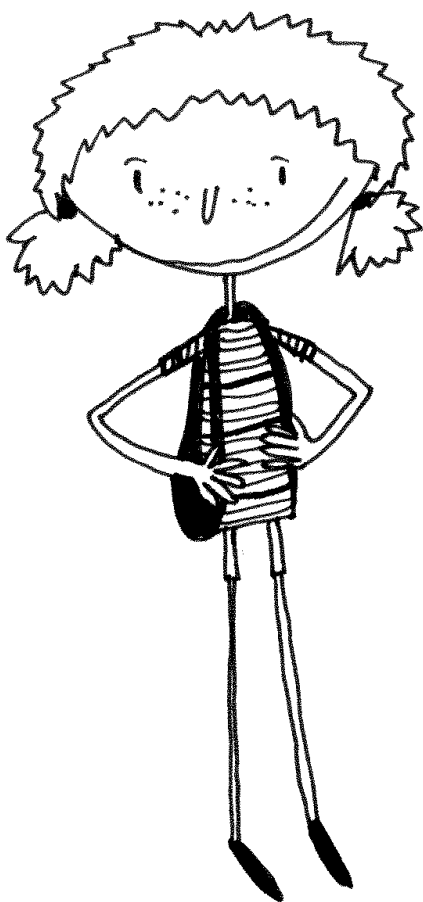
Před polednem se začali blížit cáry mraků jednak zespodu a pak taky shora. S Koalou jsme dorazili k jezírku na konci údolí a dívali se, jestli dorazí dříve mraky nebo Klokan s Žirafou. Dopadlo to nerozhodně, jen mraky si přichystaly překvapení v podobě krátké bouřky. Postavili jsme u jezírka stany a ukryti před deštěm jsme čekali, až to přejde. Během této nucené přestávky bylo rozhodnuto, že dnes už dál nepůjdeme.

pokračování příště

JARÁKY

9. 3. – 16. 3. 2002

Hned v sobotu, kdy jsme šťastně přijely, jsme šly na procházku – na prohlídku okolí. V neděli jsme šly do kostela do Valašských Klobouk. Cesta tam byla snadná, protože to bylo z kopce a potom rovina, ale zpátky to bylo horší – do kopce. Ach jo!

V neděli byla noční procházka lesem po strašidelném příběhu, který povídala Witty.

V pondělí jsme byly na výletě ke hranicím se Slovenskem. Ve středu byl celodenní výlet a šlo nás jen sedm, protože

hodně holkám bylo špatně. Šly jsme Čmelda, Vendulka, Sueňo, Sofi, Maruška Z., Chicken a já. Výlet byl moc hezký.

Ve čtvrtek večer Nardo povídala příběh o smrti a nad ránem naše skupinka vyrážela na noční hru. První úkol byla morseovka, potom jsme měly najít šátek, šly jsme po stopě mouky – tam Sueňo vypadla baterka, což jsme zjistily později na cestě k jedné chatě. Tam byl hrozný úkol. Měly jsme z našeho života, což byla svíčka, odříznout 1,5 cm. Byla tam i pomocná svíčka, ale všechno nám zhaslo, protože foukal vítr a měly jsme málo sirek a baterka nikde. Tak jsme se po tmě vracely do chaty. Jednou jsme sešly z cesty do křoví, pak jsme ji našly, ale došly jsme. Díky Bohu.

V sobotu ráno jsme začaly balit. Dojely jsme šťastně. Jaráky byly moc hezké, aspoň mně se moc líbily, až na to, že skoro všichni onemocněli.

Ahoj Dianka (11 let)

Pro bystré hlavy

OSMISMĚRKA

Po vyškrtání všech slov a po přečtení zbylých písmen po řádcích vám vyjde ta-jenka.

P	O	L	Š	E	O
S	V	B	E	Z	T
N	E	B	U	D	Í
D	S	M	R	K	O
B	A	B	R	V	A

Slova: BEZ, BUK, DUB, OLŠE, OVES, SMRK, VRBA

KVÍZ

1. Evangelium říká: „Když se postíš
3) umyj si nohy
4) pomaž si hlavu a umyj si tvář
4) celý se umyj, ale nemaž se olejem.“
2. Kde Ježíše vítali ratolestmi?
8) v Betlémě
2) v Jerichu
5) v Jeruzalémě

3. Co volaly zástupy lidí?
7) Vítáme Tě, Ježíši!
5) Hosana Synu Davidovu!
2) Buď zdrav, židovský králi

4. Za kolik Jidáš zradil?

- 7) za 30 stříbrných
3) za 30 zlatých
2) za 30 000 Kč

5. Co dělali učedníci v Getsemanské zahradě?

- 2) spali
8) jedli
6) modlili se s Ježíšem

6. Jak se jmenoval sluha, kterému Petr uťal ucho?

- 4) Kaifáš
1) Jidáš
2) Malchus

7. Kdo byl propuštěn na svobodu místo Ježíše?

- 1) Barabáš
3) Barnabáš
2) Natanael

(další stránka →)

8. Jak se jmenoval člověk, který požádal Piláta o sejmutí Ježíšova těla z kříže?
- 4) Josef Nazaretský
 - 5) Josef z Arimatie
 - 8) Josef Egyptský

Ze správných odpovědí sestavíte číslo na naši faru a můžete tam zavolat a popřát všem radostné a požehnané Velikonoce. Pokud jste se někde spletli, sestavili jste číslo jiné. Ale můžete tam též zavolat a popřát šťastné a veselé Velikonoce. Jistě budou mít radost.

PŘÍBĚH

Poslední hodina je náboženství. Ve třídě panuje relativní klid. Kluci studují poslední výsledky play-off a uzavírají sázky na dosud neodehrané hokejové zápasy. Děvčata si šeptají nebo si čtou. Profesorka hovoří o blížících se velikonočních svátcích. Třídou koluje sáček se sušenými banány. David si nepřítomně vezme několik koleček a dál se dívá na Alžbětu. Jak jí od primy ztmavly vlasy! Ale teď je možná ještě hezčí. Jeden neposedný pramínek jí sklouzl do obličeje a ona ho rychlým naučeným pohybem šupne za ucho. Čte si Pána prstenů a je krásná.

„Tak, kdo mi řekne, jak správně prožít Velikonoce?“ zvýšený hlas profesorky ruší idylu. „Nikdo? Mám si myslet, že jste nedávali pozor?“ Otázka zůstává viset ve vzduchu. Alžběta vsune knihu do lavice

a zvedá ruku. „Velikonoce jsou svátky tichého vnímání Božího milosrdenství a hlasitých díky za všechny dary, které od Pána dostáváme. A hlavně jsou to svátky Radosti ze Vzkříšení a z příslibu věčného života.“

Kdyby to řekl kdokoli jiný, považoval by ho David za šplhouna. Ale Alžběta není obyčejná holka. Její hlas ještě nedozněl a David přemýšlí, kolikrát denně si vlastně tahle plavovlasá kráska píchá inzulin. Má těžkou cukrovku. Ale přesto lozí s klukama po skalách a hraje s nimi fotbal. Vysvětlila mu to hned v primě, když ho při hře nechtě nakopla do holeně: „Hele, když já ti zlomím nohu, budeš mít sádru a pak ortézu, ale pro mě by si nachystali rovnou protézu.“ Smála se. Umí se krásně smát. Teď asi ucítila jeho pohled, ohlédla se a usmála. Pak se ponořila do Pána prstenů a David do snění.

Zvoní. David hází sbalený baťoh na záda a spěchá k mostu. Sedá si na zábradlí. Dole líně teče řeka. Alžběta tudy musí projít – teda, jestli půjde rovnou domů. Než se stačil leknout, zahlédl ji. Utíká až k zábradlí, vyskočí na úzký kamenný parapet a balancuje až k němu. Tam se usadí a klinká nohama.

„To nebylo zrovna rozumné,“ odváží se David.

„Člověk nemůže dělat jen rozumné věci, a já jsem dneska šťastná.“ Nohy se rozhoupou ještě víc a jemný obličej vystavený jarnímu slunci září.

„Chtěl bych... ti pomoci, abys... byla šťastná pořád. Celý život, chápeš?“ Kluk

koktá a červená se. Alžběta se ale dívá vážně a chápe dokonale. „Vždyť ani nevím, jestli budu moct mít děti.“ A David slyší sám sebe opakovat: „Ale vždycky máme šanci tiše vnímat Boží milosrdenství a hlasitě děkovat za všechny dary, hlavně za dar vykoupení a příslib věčného života.“

Alžběta seskočí: „To беру! Ale je ti teprve šestnáct vážený Pane prstenů. Máme před sebou ještě asi deset let bláznovství.“ Točí se a směje, plavé vlasy ji zahalují jako závoj, a tak ji David ani nemůže vzít za ruku. Dobrá, počká. Třeba se mezitím naučí přijímat Boží dary tak jako Alžběta.

– s –

1.
2.
3.
4.
5.

Jméno a příjmení:

Bydliště:

Nominační list pro volby do farní rady
Pro volby do farní rady farnosti u kostela sv. Tomáše v Brně
na funkční období v letech 2002 – 2006 navrhuji tohoto kandidáta:

Je možno navrhnout libovolný počet kandidátů

Program bohoslužeb Svatého týdne 2002

• **Příležitost ke svátosti smíření** bude od pondělí 25. 3. 2002 do středy 27. 3. 2002 odpoledne od 15 hodin až do večera podle potřeby. Na Zelený čtvrtek a Velký pátek se bude zpovídat již jen od 15 do 16.30 hodin.

UPOZORŇUJEME:

Během velikonočních obřadů se zpovídat nebude!

Je možno také dohodnout návštěvu kněze u těch, kteří se do kostela již nedostanou, nejlépe osobně v sakristii či na faře telefonicky.

• **Pondělí, úterý a středa Svatého týdne** 25. – 27. 3. 2002

– bohoslužby jsou jako ve všední den, tj. v 6.30, 7.30 a večer v 17.30 hodin, ve středu je v 17.00 křížová cesta pro děti.

• **Zelený čtvrtek** 28. 3. 2002

– ranní bohoslužby v kostele nebudou
– v 9.00 začíná v katedrále Missa chris-matis – tradiční mše otce biskupa a kněží diecéze s obnovou kněžských slibů a svěcením olejů
– v 17.30 mše svatá na památku Ježíšovy poslední večeře

• **Velký pátek** 29. 3. 2002

– den přísného postu
– ranní bohoslužby v kostele nebudou

– v 15 hodin pobožnost křížové cesty
– v 17.30 velkopáteční obřady s pašijemi, uctíváním kříže, velkopátečními přímluvami a svatým přijímáním
– po skončení obřadů adorace u kříže s komunitou Emmanuel do 21 hodin

• **Bílá sobota** 30. 3. 2002

– ranní bohoslužby nebudou
– od 9 do 16 hodin možnost soukromé adorace u „Božího hrobu“ (prosíme, kdo můžete, zapište se v sakristii do rozvrhu k půlhodinovým adoracím po celý den)
– ve 21 hodin začínají obřady Velikonoční vigilie žehnáním ohně před hlavním vchodem do kostela – prosíme, přineste si k obřadům svoje svíce opatřené kornoutem proti okapávání vosku(!)

• **Hod Boží velikonoční** 31. 3. 2002

– bohoslužby jako v neděli, tj. v 6.00, 7.45 latinská, 9.00 se zpěvem chrámového sboru (W. A. Mozart – Missa brevis), 11.00 a 19.30
– na konci každé bohoslužby se koná tradiční žehnání pokrmů
– připomínáme, že v noci ze soboty na neděli se přechází na letní čas, tzn. hodinky posunujeme o hodinu dopředu a noc bude kratší!

• **Pondělí velikonoční** 1. 4. 2002

– bohoslužby budou jako v neděli, tj. v 6.00, 7.42, 9.00, 11.00 a 19.30 hodin